

et eller andet sted må man som barn få en fornemmelse af, enten at man bliver behandlet uretfærdigt, eller også, at det en gang imellem er i orden, at der bliver udvekslet korporligheder mellem individer.

Og hvad så senere hen? Hvis faderen har følt sig berettiget til at gøre det og man selv som teenager eller lidt ældre kommer i en situation, hvor man føler sig berettiget til at udtrykke sin vrede i form af vold, en lussing eller noget andet, gør man det da: Ham i køen stillede sig ind foran mig, eller dørmanden sagde, at jeg ikke måtte komme ind i diskoteket, og det har han ikke lov til. Jeg har ret til at komme ind, og så er det da i orden, at jeg gør det samme, som der skete derhjemme.

For så vidt angår sanktioner, er vi ikke blodtørstige. Vi lægger ikke op til hårde sanktioner. Det må domstolene selvfølgelig afgøre i givet fald. Vi går ind for alternative sanktionsformer som konfliktråd, samfundstjeneste og helst, at de sociale myndigheder får en stor rolle at spille i de ulykkelige situationer, hvor der stadig sker overtrædelser af de bestemmelser, som vi formentlig kan få vedtaget her i løbet af en måned.

Vi tror, det er ganske få grupper i det danske samfund, som stadig betjener sig af det her, og signalet skal gå ud til disse restgrupper. Nogle har peget på indvandrergrupperne. Det er nok rigtigt, at der er nogle, der har en kulturforskel, men jeg er også sikker på, at der blandt de mennesker, der skriver anonyme breve til mig om, at vi ikke er faste nok i vores reaktion over for voldsforbryderne, er mange, der føler, at de har ret til og behov for at kunne afstraffe deres børn. Så også til dem skal signalet udgå fra Folketinget: Vi vil ikke acceptere det. Det bliver en sag for myndighederne, hvis det sker.

Tom Behnke (FP):

Lovforslaget her er stort set en genfremsættelse, og jeg skal i den forbindelse henvise til, hvad jeg sagde for cirka et år siden – Folketingets forhandlinger 1995–96, side 5083 – og her blot fremtrække nogle af de væsentligste argumenter imod forslaget.

Der skal ikke være nogen tvivl om, at Fremskridtspartiet er imod vold. Fremskridtspartiet har været stærkt fremme på banen i forhold til, at der skal gøres noget ved den vold, der er i samfundet. Det skal der ikke være nogen tvivl om. Vi synes ikke, der skal være nogen former for vold.

Men forslaget her handler ikke om vold, og jeg synes, det er beklageligt, når en minister står her på talerstolen og udlægger det, som om det her er et forbud imod vold mod børn. Det er i dag forbudt at udøve vold mod børn. Det behøver man ikke ændre lovgivningen for.

Det, vi taler om her, og det, forslaget handler om, er revselse. Det er revselse af børn i opdragelsesøjemed og har ikke noget at gøre med vold. Vold er strafbar allerede i dag.

Lad mig så også slå fast, at det er Fremskridtspartiets klare holdning og opfattelse, at børnene er forældrenes. Det er ikke Folketingets børn, det er ikke samfundets børn, det er ikke socialforvaltningens børn, det er forældrenes børn. Det er forældrenes ansvar, og det er forældrenes pligt at opdrage deres børn.

Det, der er så utrolig vigtigt i forbindelse med opdragelse af børn, er, at man opdrager sine børn, så de kan begå sig i resten af deres liv. Det er utrolig vigtigt, at man allerede fra en tidlig start giver dem nogle gode og sunde holdninger til, hvordan man opfører sig, når man er sammen med andre mennesker. Det er vigtigt, at børn, når de bliver voksne – og selvfølgelig også, når de er børn – kan begå sig sammen med andre mennesker.

Sagen er jo, at børn fra naturens side søger grænser. Det er helt naturligt for børn at søge grænser. Hvor langt kan vi gå, før der sker noget? Hvis ikke forældrene sørger for, allerede mens børnene er små at gøre dem klart, at der er grænser for, hvor langt man kan få lov til at gå, og at det får konsekvenser, hvis man overskrider grænserne, hvis børnene ikke lærer det allerede fra barnsben af, går det galt for dem som voksne. Så får de heller ikke forståelsen for, at der er grænser for, hvad man kan tillade sig her i samfundet. Derfor er det vigtigt, at børnene ved, at det får konsekvenser, når man gør noget forkert.

Jeg synes, at det er direkte synd for de mennesker, der ikke allerede som børn finder ud af, at der er grænser for, hvad man kan tillade sig at gøre over for andre mennesker. Jeg synes, det er synd, for hvis de ikke får opdragelsen som børn, får de den som voksne, og da bliver det sandelig ikke rart.

Hvordan med situationen, hvor børnene f.eks. slår og sparker deres forældre? Skal forældrene så bare sætte sig ned og tale til børnene? Med dette forslag kommer vi i en situation, hvor det er fuldt lovligt for børnene at slå deres forældre, men ikke omvendt. Det synes jeg er en problematisk situation at komme i.